

Túl nagy az olló a szegény és a gazdag zenekarok között

Hámori Máté az Óbudai Danubia Zenekar művészeti vezetői posztját 2013 szeptembere óta tölti be. A zenekarban mindig előtérbe helyeződött a fiatalok, a kortárs zene jelenléte, de rengeteg olyan új céllal is gazdagodtak az elmúlt három év során, ami által újragondolhatóvá vált a zenekari és szimfonikus élet, a komolyzene újbóli integrálása a kortárs művészeti életbe, illetve felvillan végre egy modern zenei értelmezés, megközelíthetőség lehetősége is.

■ Mit éreztél elsődleges feladatnak, amikor megkaptad a zenekar művészeti vezetését?

– Három éve vagyok a zenekarnál, akkor a feladatom az volt, hogy finoman szólva találjuk ki újra a Danubia zenekart. Mit jelent ez? Az első időszakban egy nagyon dinamikus zenekarról volt szó, de az évek múlásával új irányt kellett szabnunk. Ezt próbáltuk az elmúlt pár évben kialakítani, illetve azt, hogy hogyan juttassuk el a zenét olyanokhoz is, akik maguktól nem feltétlenül érdeklődnének a komolyzene iránt. Mivel régen is a fiatalság adta a zenekar dinamikáját, olyannyira, hogy a zenekar tag-

jai is egy egészen fiatal generációból tevődtek össze, ez a dinamizmus megmaradt a mai napig. Viszont mégis eljutott maga a zenekar élete egy olyan érettségi szintre, ahol már jövőképre volt szükség, perspektívára, és arra, hogy válaszolni tudjunk az olyan típusú kérdésekre, minthogy mi a Danubia szerepe a magyar zenekari életben?

■ Hogyan képzeljük el a művészeti vezetői munkakört a te esetében?

– Az én munkám többbtrétű, egyrészt van egyfajta stratégiai vezetés, ami arról szól,

hogy az említett irányvonalat kialakítsam, kezdve a fontos pontoktól, állomásoktól az ifjúsági koncerteken át a programokig. És akkor még nem beszéltünk a kommunikáció koordinálásáról, a programok részletekbe menő kitalálásán át a vendégművészek meghívásáig elgondolható bármilyen feladatokról. Tulajdonképpen minden olyan dologgal foglalkozom, ami tartalommal, stratégiával és kommunikációval kapcsolatos. Ez látszólag óriási feladat, de kiváló munkatársaim vannak. Emellett úgy gondolom, fontos, hogy ez a nagy egész egy kézben legyen, hiszen így tudunk egységes arculatot felmutatni.

■ Hogy sikerült a 2015-ös évek?

– A legsikeresebb dolog az volt ebben az évadban, hogy minden projektünk találkozott a közönség tetszésével, a látogatottságunk 95 százalékos volt, ami azért nagy büszkeség, és azt is igazolja, hogy a sorozataink, az újfajta koncertstruktúránk találkozott a közönség igényével, ráadásul új közönséget is sikerült bevonzanunk. A leg-

jobb példánk erre a BMC-ben bemutatásra kerülő zeneszerző portré sorozatunk. Ennek tavasszal már a hatodik része jön, és lassan tényleg saját közönséget tudhat magának, akik nemcsak várják az elkövetkezendő alkalmakat, hanem ötleteket is adnak a sorozat újabb részeihez, illetve a megvalósításhoz is. Éppen ezért nagyon fontosnak tartom, hogy jól működjön az információáramlás, a nézői reflexiókat és visszacsatolásokat ugyanis beépítjük. Konkrétan a jövő évad egyik sorozata, amiről egyelőre még nem beszélhetek, egy nézői ötleten alapul. És természetesen folyamatosan szondáztatjuk a Facebook like-olóinkat, melyik előadásunkat, előadóinkat szerették. Kiemelkedően fontos a közönségszervezőnk, aki olyan személyes és aktív kapcsolatot ápol a hallgatósággal, hogy neki köszönhetően egyfolytában kapjuk a visszajelzéseket.

■ Mi dönti el, hogy melyik szerző kerül a portré sorozatba?

– Itt azért Mozarttal kezdtünk, mert valahol a zenekari játék alapját Mozart zenéinek stílusa képviseli, ő a zenekarpépítés alapköve, másrészt személyes kedvencem. A BMC termékéhez is igazodnunk kell, hiszen nem mindegy, milyen apparátus fér el, egy Mahlerrel nehéz lenne itt előállnunk. Az is fontos, hogy olyan nagyságrendű szerző legyen, aki elbír egy háromrészes portrésorozatot, sokféle művel, minél színesebb műfaji repertoárral. És ezért fogjuk majd szeptembertől Bach-hal folytatni, ezért esett a választás a mostani évadban Schumannra.

■ Nem egyszerű egy ilyen aktív társulatot egyben tartani. Milyen mértékben érint benneteket a pedagógus életpályamodell elszívó ereje, mi okoz nehézséget a fenntartathatóságban?

– Nálunk állományban 47 ember van jelenleg, és természetesen minket is terhelnek az anyagi nehézségek. Ha valaki megnézi a Zenekar újság előző számát, ott egészen jól látszik, hogy kettős tendencia van egyszerre jelen esetünkben. Míg az állami támogatások nominális aránya a mi zenekarunknál a legalacsonyabb, a tavalyi arányhoz képest mégis jelentősen nőtt. Sajnos a hasonló tevékenységet végző zenekarok hasonló mutatókkal sokszor kétszer annyi állami támogatást kapnak, mint mi, miközben a tevékenységünk minősége messze nem ezt indokolná. Úgy vélem, a magyar zenekari élet egyik nagy előnye egyértelműen az, hogy ennyire sokan vagyunk, de a pénzelosztások mikéntje sokszor kérdéses szá-

momra. Nálunk egyébként kevesebb zenész van, mint a vidéki zenekaroknál, de azt is érdemes figyelembe venni, hogy mi nulla állásból csináltunk 47-et, aminek a járulékköltsége igen magas. Az állami támogatás a bérek felére sem elég. Az előző években igyekeztünk a TAO bevételekből pótolni ezt a jelentős hiányt, de tavaly sajnos egy bizarr helyzet folytán ettől a számunkra jelentős bevételtől elestünk. A TAO kétélű fegyver, bár közvetett állami támogatásként megmentette a zenekarokat, mégis sok visszaélésre adott okot. Magas összegű magánszponzoráció pedig egyelőre még nem jellemző Magyarországon.

A pedagógus életpálya elszívó hatása azért tényleg inkább vidéken érvényes, és ha csak az anyagi részét nézem, mi versenyképes fizetést adunk, persze nálunk is sokan tanítanak a zenekar mellett. Egyébként a kérdés nem a pedagógus életpályamodell, mert a pedagógus fizetéseknek is emelkedniük kellett, hanem a zenekari bérezés kérdésének hosszú távú megoldása, mert túl nagy az olló a szegény és a gazdag zenekarok között. De alapvetően én mégis a produktumainkkal, a tartalmi résszel akarok foglalkozni, amely most szárnyalásnak indult.

■ Hogyan éritek el a célközönséget?

– A közösségi médián túl elég sok a videó tartalmunk, együttműködünk különféle portálokkal, emellett fix hirdetéseink, reklámjaink online és offline egyaránt vannak. Évadfüzetünk behúzással az újságoknak köszönhetően közel harmincezer előfizetőhöz jut el. Tudunk hatni az ifjúsági és iskolai projektjeinkkel közvetetten a szülőkre is. Új arcokat szólít meg a koncertjeink előtt most már rendszeresnek tekinthető flashmob; a Zeneakadémián fellépéseink előtt nívós, amatőr kórusok, zenekarok kapnak teret ezzel az új közösségi formával. Egy munkatársunk keresi fel őket, általában iskolai kórusokra kell gondolni itt, és ez egy mindenki számára teljességgel win-win helyzet; ők énekelhetnek a patinás környezetben, mi megmutathatjuk a nézőinknek, hogy még mindig él a kóruskultúra, az énekesek közül, aki szeretné, jegyet kap az előadásunkra, illetve a kórus neve elhangzik a közönség előtt is.

Aki figyeli a médiát, láthatja, hogy erős a jelenlétünk, ahogyan az üzenetünk is, melynek lényege nem a jegyeladásokban rejlik, hanem abban, hogy szeretnénk, ha a komolyzene az emberek életének részét képezné. A hitelességet nem a mennyiségi jelenlétünk, hanem egyéni arcunk és az erős

üzenet hordozza, amit egyformán szánunk a fiatalabb és az idősebb generációknak.

■ Hogyan épül fel a zenekar, milyen apparátus működteti az egyre sikeresebb produkciókat?

– Húsz évig nem volt saját helyünk, tavaly végre ez is megoldódott, az önkormányzattól megkaptuk a Flórián téri régi mozi épületét, amit önerőből felújítottunk. Terveink és kötelezvényeink között szerepel az is, hogy egy lokális mini koncertközponttá válhasson az épület, ahol a helyi lakosság számára ovis koncertektől a felnőtt rendezvényekig mindenféle műsor elférhessen, de ez már egy új fejezet lesz majd a zenekar életében.

A háttérstábunk széleskörű munkát végez, megvan nálunk is az adminisztrációs, a gazdasági és az ügyvezetői munkakör, van egy közönségszervező munkatársunk, aki, mint említettem, tényleg nagyon személyes kapcsolatot ápol a közönséggel, és egy nagyon aktív sajtós munkatársunk. Van egy grafikus-fotósunk, vele egy felismerhető, jellegzetes arculatot igyekszünk kialakítani, most egy finom arculatváltásban vagyunk éppen. A honlap, a plakátjaink és a Facebook megjelenés is mind-mind egységesen szimbolizálja azt, hogy mivel jelentkezünk és kikhez szólunk. Pici a stábunk és alacsony a költségvetésünk, de pont emiatt folytonosan kreatív megoldásokra kell törekednünk. Rengeteg barter kapcsolatot ápolunk fesztiválokkal, rendezvényekkel, kiváló partnereink a Classic rádió, a Zeneakadémia, és gyakran elmegyünk iskolákba, akár tornatermekbe is játszani.

■ A 2016-os évad előzetes repertoárját áttekintve ismét izgalmas év elé néz a Danubia. Ráadásul olyan hívószavakat láthatunk (hősök, szeretünk, küzdünk, remélünk stb.), amik első pillantásra talán elcsépeltek, gyakran már pejoratív értelemmel felruházott kifejezések, mégis bátran álltok elő ezekkel, mintegy újraértelmezve a fogalmakat, mindezt a zenével összhangba hozva. Mi volt a célotok a kimondással?

– A cél, pontosan ez volt, hogy elgondolkodjanak az emberek azon újra, mit jelentenek ezek a szavak; hogy a zene bár szavakkal nehezen megfogható műfaj, mégis mind gondolati, mind érzelmi síkon hordozza a mélységet, és egy ilyen asszociatív kaland, amire a közönséget hívjuk, talán még vonzó is lehet. A cél tehát az elgondolkozás. És valóban, amikor először mondtam ezeket az ötleteket, furán nézett a stáb, a patetikusságot nem könnyű és nem is fel-

tétlenül divatos dolog felvállalni, de ahogy Karinthy mondja, pátosz a szülőatyád, te marha! A legtöbb remekmű, amit játszunk, patetikus, de mi hitet tettünk emellett a műfaj mellett, és hálistennek ezekről a nagy szavakról a zene nyelvén szólhatunk. Azt is szeretnénk megérteni azokkal, akik úgy érzik, ez már egy poros, avított műfaj, hogy ha eljönnek a koncertjeinkre, a Mozart Requiem alatt átélhetik a halálfélelmet, sírhatnak Schumann Ciliáján, hiszen ezek a zenék húsba vágó történeteket eleve-nítenek fel. Nem életidegenek, csakis sorsdöntő élethelyzetekkel foglalkoznak. Akik hallgatják, megtapasztalhatják azt, hogy az ő húsukba is képes a zene így belehasítani, és akár egy pillanatra megváltoztathatja az életüket. Ezt hívják katarzissnak.

■ És hogyan képzeljük el a Beavatót?

– A Beavató kulcsa ugyanaz az ember, aki a BMC-s koncertek házigazdája: Eckhardt Gábor. Nagyon nagy tudású, szuggesztív előadó, de közben érzékeny zenész és művész, és nem utolsó sorban jó szemléltető is, aki képes megvilágítani a művészet hátterét. Tényleges utazásra viszi azokat, akik eljönnek, vetítéssel, hangbejátszással hozva közelebb az alkotókat; nagyon fontosnak tartanám, hogy ez minél több emberhez eljuthasson, mert a zeneértés így sokkal könnyebbé válik. Egy-egy ilyen alkalommal, amikor a művek kerülnek a középpontba, egészen más fénytörésben kerülhetnek közelebb a hallgatók a zeneművekhez a koncerten a Beavatón való részvétel után.

■ Feltűnően nagy hangsúlyt helyeztek a progresszív megközelítési módokra, vagy éppen összművészeti projektekre, gondoljunk csak Kulka János meséire vagy éppen Szakács Ildikó vagány és szexi ruháira Ligeti operájában. Mi ez, polgárpukkasztás, humor, esetleg lehetőség?

– Fontos számunkra az együttműködés más művészeti ágakkal. Magát a koncert műfaját is szeretnénk megújítani, ahogy említettem, erre találtuk ki a flashmobos akciónkat, de például Kulka János mesélése sem volt véletlen. A Gyermekek vagyunk sorozat utolsó koncertjén mesélte el azokat a történeteket, amelyekre Sztravinszkij Tűzmadara és Ravel Lúdanyó meséi íródtak. Szinte simogattuk a közönséget egyszerre a zenével és a mesével. A felnőtteknek ritkán mesélnek, ők végre visszamehettek kicsit a gyerekkorba, elfelejthették a mindennapi élet nyűgeit, éppen ezért azt gondolom, hogy minden olyan dolog, ami a zenei élményhatást

szolgálja, főképpen ilyen formában, az elfér a Zeneakadémia falai között. Ligeti György Le grand macabre-jában valóban meghökentettük a közönséget Szakács Ildikó kisére punkosra hajazó jelmezével, de ott pontosan kirajzolódott az, hogy a közönség egyáltalán nem elutasító a kortárs zenével szemben, ha megfelelő adagolással és tállással kapja. Nem szabad a közönség esetleges csodálkozását vagy meglepetését lenézően kezelni. A nézők (el)várják a kreativitást és az üzenetet, ahogy azt is, hogy a művésznak legyenek reflexiói az őt körülvevő világra, legyen véleménye, amit fel is vállal. Nem hiszek a közéleti művészetben, ugyanakkor mivel egy ilyen koncert esemény, nem engedhetjük meg magunknak, hogy figyelmen kívül hagyjuk a korszellemet, és ne illesszük a jelenbe. Az esemény fényét csak emeli, ha egy gondolati ívbe helyezhető, ha reflektál mind a külvilágra, mind önmagára. A kortárs szemléletmód eleve ilyen típusú, bérletet is egyre kevesebben vesznek, mert az embereket érdeklik az összefüggések, élvezik az egymásra utaló dolgok összjátékát, ezért működnek jól tematikus sorozataink is.

■ A sok újítás mellett belefér a klasszikusokat játszó, kevésbé ütős, hagyományosabb koncerttípus is?

– Természetesen, sőt, ezt ugyanúgy fontosnak tartjuk, hiszen a klasszikus kedvencek állandó visszatérő elem a sorozatok megtervezésében, illetve komoly kapcsolatot ápolunk a Classic rádióval is. Ez technikailag úgy néz ki, hogy az ő hallgatóik célcsoportjának rendezünk koncerteket, és a rádió állandó repertoárjából indulunk ki. Megint egy más közönségréteghez szólunk, gyakran olyan emberek választják ezt a sorozatot, akik lehet, hogy egy évben csak egyszer jönnek el, de éppen ezért sem mindegy, hogy mit nyújtunk nekik ezen az alkalmon. Hiszen, amikor így találkoznak a zenével, ráébrednek, hogy élőben mennyire más, többek között a közösségi élmény miatt is. Viszont itt is kiemelkedően fontosnak érzem a tematikus szervezetséget, gondolok itt a szerelem, a klasszikus kedvencek vagy a karácsony témájára, nyilván kevésbé túlbonyolított témákkal dolgozunk.

■ A szimfonikus zenevonatról ismét a popzene juthat eszünkbe, megint egy másik műfajba csapva át, mit keres egymás mellett a komolyzene és az LGT vagy a Quimby?

– Ez megint kicsit crossover dolog. Volt egy-két találkozásunk a könnyűzenével, és akkor jutott eszembe, ha már ilyesmit csi-

nálunk, miért nem adjuk bele azt, amiben igazán jók vagyunk? Vagyis a szimfonikus zenei eszköztárat. Kiderült, hogy ha e kétötöt ötvözzük, akkor abból elég jó dolgok jöhetnek ki, főleg ha olyan szuper zenével van dolgunk, mint az LGT vagy a Quimby számai, és olyan szuper hangszerelőnk van, mint Ott Rezső. A végeredmény az előbbinél egy nagyon komoly, súlyos szimfónia lett, és ilyesmit terveztünk a Quimbyvel is. Azért is érdekes ez a fajta kísérletezés, mert ilyenkor a szimfonikus zenekar is egy új arcát tudja megmutatni a zenének, és ugyanúgy izgalmas az alkotóknak, mint az eredeti zeneszerzőknek.

■ Erősen fókuszáltok a fiatalokra, a Zene... Az kell! sorozat mellett olyan projekteket is van, ahol a gyerekek meglátogathatnak titeket, mentort is választhatnak. Hogyan képzeljük ezt el a gyakorlatban?

– Valóban, nemcsak a külön Ifjúsági hangversenyünkkel, hanem egyéb projektekkal is rendszeresen megtámadjuk a fiatalokat. A mentori programunk úgy működik, hogy egy teljes osztály (főleg középiskolások) egy hetet tölt el a Danubiával, ahol az osztályokat 3-4 fős csoportokra osztjuk, és minden csoport kap egy mentort, akivel felveszik a kapcsolatot, elkísérhetik a próbákra, beszélgetnek vele, megnézik, hogyan dolgozik egyénileg és zenekarban. Forgathatnak filmet, eljöhhetnek a főpróbára, beszélgethetnek, személyes kontaktot alakíthatnak ki a zenészekkel, megnézhetik közelebbről a hangszereket, a lényeg, hogy a projekt végén készítsenek valamilyen produktumot. A mi célunk természetesen az, mint minden esetben, hogy lebontsuk a falakat a komolyzenei műfajokkal szemben, amelyek tagadhatatlanul megvannak. Persze nem várom, hogy azonnal koncertlátogatók legyenek a fiatalok, de ezek után remélhetőleg már nem öreg pingvineket fognak a hangszerek mellé elképzelni. Hiszen ugyanolyan bohém, élő fiatalemberekkel találkoznak a próbák során, mint ők maguk, vagy mint egyes kedvenc rock zenészeik.

■ Hogy fogadják ők ezeket a találkozásokat? Beigazolja a várakozásait a projekt?

– Biztosan egy egészen új helyzet ez számukra, de meglepően jól fogadják. Természetesen eltérően állnak hozzá, nem lehet általánosítani, de például nagyon becsületesen jöttek a próbákra, nem lógták el az alkalmakat, nálam is voltak az Operában, és az élőzene rájuk is erősen hatott. Ráadásul, ha nem fentről közelítünk hozzájuk, és

nem várunk el tőlük egy olyan viselkedésmódot, ami éppen a zene élvezetét venné el, akkor az egyik legbefogadóbb korosztállyal találkozhatunk.

! *A rengeteg vonzó és újszerű program azt is jelenti, hogy a komolyzene valami plusz trouvaille nélkül egyszerűen már nem vonzó a fiataloknak?*

– Igen, pontosan ez a helyzet. Nézzük meg, hogy a zenekarok milyen komolyan küzdenek a közönségiánnal. A közönségszervezés mindenhol az egyik legfontosabb pont, hihetetlenül meg kell küzdeni a telt házakért, főleg Budapesten. Valójában a közönség előregedése világszintű jelenség, részt vettem olyan konferencián is, ahol külföldi zenekarok keresték az utakat hogyan lehet jobban bevonni a fiatalabb generációkat, mert az már rég kevésnek bizonyul, hogy „gyertek, mert Beethoven 5. szimfóniáját fogjuk játszani”.

! *Tapasztaltál valami konszenzust a megoldás ügyében, mi a megoldási stratégiák külföldön?*

– Egyértelműen az innováció a konklúzió. A fiatalok fejével kell gondolkoznunk, megkeresni azokat a szórakozási és időtöltési formákat, amikre vevők, erős üzenettel és erős tartalommal. Őket nem lehet átverni, amiben nem érzik a matériát, arra nem tartanak igényt. És közben ez a történes teljesen normális is, egy műfaj végét az jelenti, ha bemerevedik, a mi dolgunk az, hogy a változó idővel mi is változzunk, és alkalmazkodjunk a változó elvárásokhoz. Az emberek mélységre való igénye viszont nem változik, a lelki táplálék vágya ugyanúgy megvan, mint régen, csak a feldolgozás, az elutasítás, vagyis a reakció lett gyorsabb. Természetesen van, ahol jóval előrébb tartanak nálunk, mert régebb óta foglalkoznak a problémával. Rengeteg pénz is van így innovatív programokra, például a hollandok minden évben megszervezik a Kortárs ifjúsági zenei fesztivált, ami meglepően jól működik. Mindenféle interaktív programmal elsősorban a gyerekeket célozva meg a fesztivált már több országba is elvitték. Jó lenne, ha egyszer hozzánk is el tudnának jönni. De elég csak a londoni

metróban szervezett koncertekre gondolkodnunk. Nekünk is saját innovációt kell találnunk, ami viszont sok plusz pénzkidrást jelent.

! *Ismét egy folytonos jelentésmódosuláson áteső fogalom: minőségi szórakozás. Mit jelent neked?*

– A lényeg a szórakozáson van, a minőségre törekvés ugyanis evidencia. A klasszikus zenének is szórakoztatnia kell, hiszen versenyben vagyunk a színházzal, mozival, az emberek pedig szórakozni akarnak és jól érezni magukat. Van egy réteg, amely keresi ezt, és feltöltődni jár színházba. A budapesti art színházak többsége felismerte, hogy a szórakoztatási faktor legalább olyan súllyal nyom a latba, mint a hard core mélylélektani tartalom, hiszen egy komoly darab esetében is lehet nevetni, méghozzá jó sokat. Ez a változás a komolyzene életében mintha kimaradt volna, pedig a zenehallgatásnak komplex élménnyé kell válnia, és a közönség akkor fog visszatérni, ha jól érezte magát.

(Szekeres Nikoletta)

A magyar kultúra napja – japán művészekkel

Különleges programokra várja a publikumot a Duna Szimfonikus Zenekar

Szokatlan módon ünnepeltek januárban, s izgalmas programokat tartanak a szezon további részében is. Két különböző felfogásban adták elő például Dvořák IX. szimfóniáját, gálaestjeiken népszerűsítik a cimbalom muzsikát, fiatal tehetségek és nagynevű művészek egyaránt szerepelnek hangversenyeiken. A Duna Szimfonikus Zenekar művészeti vezetője, Szklenár Ferenc a japán művészekkel adott koncertekről, tavaszi bérlet-sorozataikról, rangos fellépőikről, valamint az együttes egyéb terveiről, fellépéseiről is mesélt.

! *Látva a programjukat, igazán rendhagyóra sikeredett a magyar kultúra napjának a megünneplése...*

– Olyan japán vendégművészekkel ünnepelethtünk együtt, akik egyfajta küldetésnek tekintik a magyar kultúra elsajátítását, valamint nemzetközi propagálását. Büszkén számolhatok be arról, hogy a koncert telt házat vonzott. Ezt a díszhangversenyt Kanai Toshifumi karmester dirigálta, aki 2015-ben végzett a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen, Medveczky Ádám tanítványaként. A jeles napon Liszt Ferenc Esz-dúr zongoraversenye, Kálmán Imre és Lehár Ferenc egy-egy operett részlete képviselte a magyar kultúra remekműveit, kiváló japán szólisták közreműködésével. A zongorasólamot Sugawara Nozomu játszotta nagyszerűen, az énekszámokat pedig Imai Ayane énekelte magyar nyelven, accentus nélkül, valóban gyönyörűen. A műsor egyébként nem szorítkozott csak magyar művekre, így elhangzott Johann Strauss A denevér című művének a nyitánya, s a programban helyet kapott Dvořák

egyik legszebb műve, „Az Új világból” elnevezésű szimfónia is.

! *Minek köszönhető, hogy a Duna Szimfonikus Zenekarral ilyen gyakran szerepelnek A felkelő Nap országából érkezett művészek?*

– Több összetevője is van ezeknek a hangversenyeknek. Elsősorban az együttes tudatos feladatvállalása a fiatal művészek felkarolásában, másrészt a csodálatos Duna Palota Színházterme, amely kiválóan alkalmas ilyen koncertekre, nem utolsó sorban pedig a kiváló együttműködés az estek társszervezőjével, Kuwana Kazue-val. A nálunk rendszeresen fellépő fiatal, japán művészek nagy része Magyarországra jött tanulni, hogy az otthon megszerzett tudásukat itt fejlesszék tovább. A Propart zenei ügynökség és zenekarunk együttműködésében szervezett hangversenyeken valóban sokan fordulnak meg közülük a Duna Palota színpadán. Több alkalommal a diákok mellett a japán zeneoktatás vezető professzorai is fellépnek. A közös hangversenyek